

„Og dog“ — fortsatte han — „dette er endda kun den mindre væsentlige, ydre Side af Sagen. Ser vi dybere i de moderne Forhold, søger vi det indre Liv bag denne grimme Maske . . . hvad ser vi da? Vi ser Menneskeheden delt ved en uhyre Kløft, der skiller — ikke de gode fra de onde, de ærlige fra de uærlige, Guds Børn fra Syndens Trælle, — nej, men de rige fra de fattige, de nydende fra de ydende og lidende. Paa den ene Side møder vi den store Hob i Arbejde og Armod; paa den anden Side en udvalgt Kreds i Lediggang og Overflod. Hist raader Kulde, Mørke og Van-kundighed; her Lys, Pragt og aandelig Overmæt-telse. Saaledes har vore Dages Kultur gennemført Kristi Lov om Broderskabet mellem Menneskene! Saaledes har den opfyldt det store Bud om Kærlig-heden til Næsten! Og jo højere Kulturen stiger i et Samfund, des forfærdeligere breder Kløften sig, des frygteligere raaber Jammeren hist, des frækkere tumler Letfærdigheden sig her . . . indtil vi i de store Millionbyer, de saakaldte Kulturcentrer, ser det hele Samfund i vild moralsk Opløsningstilstand og hører Stemmerne fra bægge Sider smelte sammen til et enkelt, enstonigt Raab: den døendes Skrig efter Luft!“

Han havde hurtigt talt sig varm. Han mær-